

Запитвалъ го по нѣкога нѣкой:

— Е, защо ти тѣй съвсѣмъ не искашъ да работишъ? . .

— Не искамъ, братко. Мързи ме да гледамъ даже на Божия свѣтъ. Иска ми се само да спя. . . Но царъ бихъ искалъ да стана. . . Седѣлъ бихъ тогава азъ на мекия тронъ, ялъ бихъ на воля и пилъ бихъ сладко вино! . .

Поклащали само глава добритѣ хора на Ханса — лѣнивеца:

— И що ще бжде съ тоя човѣкъ? — говорили тѣ съсъ съжаление. . . А Хансъ не искалъ и да знае . . .

Ето, единъ ясенъ пролѣтенъ день Хансъ лежалъ на пейката около оградата. Да спалъ, — не спалъ, а така, дрѣмалъ на слънцето, лѣнилъ се. . . И изведнажъ чулъ той нѣкакъвъ шумъ, като че ли нѣкой обикалялъ около пейката. Но отъ лѣнностъ Хансъ и очи не отворилъ да погледне що стова наоколо му. А да стане отъ пейката, за да погледне и не помислялъ. . .

И изведнажъ се раздалъ тѣнѣкъ-тѣнѣкъ гласецъ, който викалъ Ханса по име и го молилъ:

— Хансъ! . . Милий Хансъ! . . Помогни ми! . . Извади ме изъ бѣда! . .

Мързело Ханса, но отворилъ очи и погледналъ подъ пейката. . . И видѣлъ той, че въ шипката, която расла около пейката, уплело брадата си едно малко джудже, на ръсть е тѣй е, — колкото палецъ, не поголѣмо. . .

Уплело бѣдното джудже брадата въ шипката, а да се освободи не можело! . .

— Добрѣ, — промърмалъ Хансъ, — но нѣмамъ желание да ставамъ зарадъ тебе! . . От-